

Kezdetek el

élni!

fine ●
selection

RÓBERT KATALIN

R Ó B E R T K A T A L I N

Kezdzetek el
élni!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Kezdzetek el élni, hogy ne kelljen félni
Az utolsó órában, mikor már megbántam,
Ezerszer megbántam, oly sokáig vártam,
Hogy elmúlt az élet
(Anna and the Barbies)*

⇨ Első fejezet ⇨

Marci

2014. április 24.

PONTOSAN TÍZ PERCCSEL AZ ÓRA CSÖRGÉSE ELŐTT hangzott fel a kaparászás az ajtón. Marci a hátára gördült, nézte a sötétzöld mintákat, amiket a függönyön átszökő napsugarak rajzoltak a plafonra, és hallgatta, ahogy a karmok karistolják a fát. Aztán a panaszos, figyelmeztető nyavintást. Hat óra harmincöt. Nem számított, hogy hétköznap van-e vagy hétvége, nem számított, hogy a megszozott rend szerint kelnek, vagy sokáig alszanak. Kyoto mindennap éppen tíz perccel az óra előtt ébredt, és riasztotta őket is.

Azaz csak Marcit. Barka egyszerűen csak még jobban összekucorodott, hátát macskaszerűen domborítva feszítette neki a férfi oldalának, kezét az arcához húzta, és visszaaludt. Vagy legalábbis az álom és az ébrenlét határán inkább az álmot választotta. Marcit az elmúlt évek megtanították, mennyire felesleges abban reménykedni, hogy Kyoto is beletörődik a helyzetébe, és visszaalszik. Kelni kell. Hirtelen zúdult rá a felismerés, hogy ez most nem egy

átlagos hétköznap reggel lesz. A szíve a rátörő izgalomtól gyorsabb ritmusban kezdett verni, de nem maradt idő töprengeni vagy újragondolni. A döntést már meghozta, és a nap visszavonhatatlanul elkezdődött.

Barka nyakához fúrta a fejét, mintha gyengéd pusztit akarna lehelni rá, és közben magába lélegezte a nő bőrének kipárolgását. Izzadság illata keveredett a hajából áradó mentolszaggal és a tegnapi parfümjének emlékével. Hamisítatlan Barka-szag: régről ismerős, kellemes érzéseket megmozgató otthonosság. Barka halkan felnyögött, kicsit panaszosan, mint odakint a macska, de azért elmosolyodott a közelségétől. Egy pillanatig még visszhangként ült meg Marci ajkán is a mosoly, majd egy ásítás letörölte. Átállította az órát, hogy Barkát időben ébressze, és kibotorkált a csöppnyi hálóból.

A kötelező reggeli tevékenységek elterelték a figyelmét az aggodalom és a várakozás különös elegyéről, ami benne dúlt. Egy ideig sikerült nem gondolnia arra, amire készül.

Kyoto a küszöbön ült. Valószínűtlenül kék szemei ragyogtak a nappalit betöltő fényben, és Marci azon töprengett, hogy csak ő látja-e szemrehányónak, vagy tényleg ellenségesen figyeli őt a macska. Lehajolt, hogy megsimogassa. Kyoto kicsit félrehajtotta a fejét, bele a tenyerébe. Egy másodpercig meghitt volt a pillanat, aztán a macska beleharapott az ujjába, és rányávogott.

Marci morgolódva indult el a konyhapult felé, aminek egyik mély szekrénye rejtette az eledeles dobozt. Kyoto türelmetlen nyávogással követte. Marci igyekezett lepisszegni. Nem akarta, hogy Barka idő előtt felébredjen. Most végtelenül zavarta volna, ha a nő előkászálódik egy sebtében felkapott hálóingben még azelőtt, hogy ő elindult volna.

Kyoto lecsapott a tálkába kopogva hulló ételre, Marcin pedig a pillanat töredékére átfutott a gondolat, hogy Barka örülne, ha a macskaalommal is foglalkozna, de valójában azonnal tudta, hogy képtelen lesz rávenni magát. Ráadásul az előző este miatti enyhe fejfájásának sem tett jót a hajolgatás. Így hát otthagya a ropogtató állatot, és kiment a fürdőszobába.

Nem nézett a tükörbe. Fogalma sem volt, hogy izgatott, rémült vagy egyszerűen csak nyúzott arccal bámulna vissza magára. Nem mert ellenőrizni.

Forró víz záporozott rá a zuhanyrózsából, habot vetett keze alatt a szappan, ismerős illattal ölelte körül a törülköző, Barka meganynyi krémje és pipereholmija nézett szembe vele a nyitott polcokról. Kyoto már a fürdőszoba küszöbén ült, és olyan tekintettel követte minden mozdulatát, mintha valaha számot kellene adnia a fürdőszobai jártasságáról. Marci végigmérte a macskát. A szeme éppen olyan kék volt, mint Barkáé. Megbabonázó.

Termoszbögrébe töltötte át a kávé. Koffein illatával telt meg a szoba, és mélyen magába szívta, miközben ujjai végigfutottak a színes kapszulákon. Kiválasztott egy különleges, mogyorós ízesítésűt Barkának, és beprogramozta a gépet, hogy lefőtt kávéval várja a nőt, amikor felébred. Talán engesztelésnek szánta, mert ő is tudta, hogy nem fog örülni, ha megtudja, mit tett. Még egyszer ellenőrizte, hogy mindene megvan-e, és már majdnem elindult, amikor visszacsalta a hálóba a rutin.

Barkának rosszulesett volna, ha köszönés nélkül indul el.

Bár Barkának így is rosszulesik majd a döntése.

Marci mégis visszatért, és megsimogatta a nő arcát. Félresöpörte a homlokából az izzadságtól enyhén nyirkos tincseket, és apró csókot lehelt a bőrére. Barka felnyögött és törleszkedett, Marci pedig

minden, a gyomrában idegesen megránduló tiltakozást félresöpörve megsókolta a nőt. Lassan, gyengéden és szeretettel. Az együtt töltött évek összes szeretetével.

Egy pillanatra összeszorította a torkát a gondolat, hogy megnyit kockáztat, amikor végül kilépett a hálóból, és kisietett magából a lakásból is.

Sütött a nap, tavaszillat töltötte meg a levegőt, haragoszöld, friss lombokat bontogattak a fák az utcán, és harsány trillába kezdett egy madár valahol a közelben. Marci még egyszer végighúzta ujját a telefon kijelzőjén, aztán egy mély lélegzettel elsüllyesztette a készüléket a táskája legmélyére.

Az idegesség végleg feloldódott a napfényes, izgatott várakozásban, kétségei ott maradtak az elhagyott lakásban. Még a bizonytalansággal együtt is izgalmasabbnak ígérkezett ez a nap, mint az elmúlt másfél év rutinja. És ez elég volt, hogy tudja: jól döntött.

Vencel

2014. április 24.

MÉG ÉGETT A LÁMPA A LAKÁSBAN. Vencel szokásához híven felpillantott az utcáról – megszédült, amikor hátradöntötte a fejét –, hogy megtudja, mennyire csendesen kell hazaérnie. Nem bánta, hogy ezúttal nem kell óvatoskodnia.

A szédülés gyomorforgatóból kellemessé tompult, ahogy újra a föld felé fordította a tekintetét, és elindult a kapu irányába. Az ujjai megszokástól hajtva ütötték be a számkombinációt, az olcsó égők gyér fényt csöpögtettek a ház előterébe, a kuka felől fáradt bűz köszönt. A belső udvar félhomályba borult: két óra is elmúlt, szinte mindenki aludt már a házban, legfeljebb egy-két függöny mögül sejlett át a tévé villódzása vagy egy olvasólámpa fénye.

Vencel ráérősen baktatott fel az ötödik emeletre, hallgatta az éjszaka békével megtelő neszeit: kulcszörgést egy későn záródó ajtón, a tévé most már valamivel erősebb hangját, nyitott ablakon kiszüremelő, megmosolyogatóan hangos horkolást. Az ötödik emeleten aranyárga fénypászma vezette a résnyire kinyitott ajtóhoz. Vencel fellélegzett, hogy nem kell kutatnia a kulcsa után a táskájában. Sóhajtván zárta be maga mögött az ajtót.

Az otthonuk valaha csak egy kis szeglete lehetett egy nagy, polgári lakásnak, még évtizedekkel ezelőtt választották le, így nem maradt belőle más, csak egy L alakú lakó- és egy kicsi fürdőszoba.

A nappaliban kékesen vibrált a tévé, belemerevedve abba a pillanatba, aminél Gábor leállította; az étkezőasztal fölé mélyen lelógó lámpa meleg fénnel árasztotta el a helyiséget.

– Szóval megvártál? – kérdezte Vencel, miközben lerúgta a cipőjét.

– Éppen hogy. A barátaid nem dolgoznak holnap? – Gábor kivette a kezéből a kabátját, és felakasztotta. Aztán közelebb húzta magához, hogy egy hosszúra nyúló pillanatig szorosan átölelje. Vencel lehunyta a szemét, amitől a szédülés kellemesebb lett. Jó volt beledőlni a férfi karjaiba, lassan megcsókolni.

– Az biztos, hogy bemennek holnap a munkahelyükre. Ha szerencséjük van, érdemi munkát nem bíznak rájuk – nevetett fel végül, miután Gábor elengedte. Örült, hogy itt van mellette, segített, hogy ne gondoljon arra, neki is be kell másnap mennie a könyvesboltba, akkor is, ha szokás szerint semmi kedve sem volt hozzá.

Miközben a férfi vizet töltött, Vencel levetette magát törökülésben a kanapéra, egyetlen gyors pillantással felmérte a filmet, és kikapcsolta a tévét. Átvette Gábortól a poharat.

– Mesélsz?

A világ szétforgácsolódott most, hogy elhelyezkedett a melegben a kanapé ölelésében. Az áprilisi hűvös éjszaka kijózanító hatása már a múlt ködébe veszett. Vencel hallotta ugyan Gábor kérdését, de kellett néhány másodperc, mire felfogta. A férfi addigra már elnéző mosollyal folytatta:

– Mennyit ittatok?

Vencel a fejét rázta, de ettől újra megszédült. Nem akart roszul lenni.

– Nem számoltam, Marci csak rendelte a feleseket.

– Elmondta, hogy mi van?

– Zsófi is ott volt, úgyhogy ő volt a főszereplő – sóhajtott Vencel. Megmozdult, és szinte meglepve fedezte fel a kezében tartott vizespoharat, amitől egy keveset magára is öntött, de végül elégedetten belekortyolt. Aztán leügyeskedte a dohányzóasztalra, és őszintén remélte, hogy nem locsolt túl sokat ki belőle. Gábor pillantása mást sugallt.

– Na és mi van Zsófival?

– Csak a szokásos – sóhajtott Vencel. Ráébredt, hogy Gábor a kezét cirógatja, és boldog mosollyal szorította meg a férfi ujjait. – A főnöke egy seggfej, a főbérelője bunkó, a pasiját unja, de talán ellesz még egy kicsit vele. Azért lassan szívesen nézne új préda után.

– Természetesen. – Gábor a fejét csóválta. – Azt sem értem, mi nek barátoktok vele.

– Ne légy ilyen – emelte fel Vencel az ujját. – Mellettem ült négy évig a gimnáziumban, és sohasem árulta el, hogy Nick Carter képe van beleragasztva a tolltartómba.

– Pfuj, Nick Carter? Vannak titkok, amiket örökre meg kellene őrizni.

Vencel legyintett.

– Mit tudsz te? Majdnem egy generációval idősebb vagy, nyilván az ízlésed sem fejlődött ki megfelelően.

– Nem? Akkor te mit keresel itt a lakásomban?

– Lakásunkban – javította ki Vencel egy kiadós ásítás kíséretében. – És különben is én hajtottam rád.

– Szívesen belekezdenék ebbe a vitába, de úgy látom, rád fér az alvás. Meg rám is. Holnap hosszú napom lesz. A húsvétkor elmaradt fakultációt holnap délután fogjuk bepótolni. Aztán meg fogadóóra... – Legyintett, mint aki szeretné elhessenteni a másnap

feladatainak gondolatát. – Te nyolcra mész be, ugye? Ki fogsz addig józanodni?

Vencel újra ásított, miközben igyekezett meggyőzően bólogatni. Ebben kicsit akadályozta, hogy megingott körülötte a szoba, amikor felkászálódott a kanapéról. Szerencsére Gábor ott volt a közelben, hogy megkapaszzkodhasson benne. Egy pillanatig az arcán érezte a férfi lélegzetét. Gábor gyengéden csókolta meg.

Aztán az este vége kellemes, érzékeket összemosó bódultságban illant el.

Újra megszólalt az ébresztő a telefonon, a nap betűzött az ablakon, felzúgott a fürdőszobában a hajszárító. Túl sokféle támadás volt ez az érzékeinek, Vencel sóhajtva szorította a párnáját a fejére.

– Ugye tudod, hogy ezzel nem úszod meg a mai napot? – Gábor hangjában lágyság játszott. Vencel kilesett a párna mögül.

– Fáj a fejem – jelentette be panaszosan, habár igazából ez zavarta a legkevésbé ebben a napban. Gábor csak felvonta a szemöldökét.

– Szívesen emlékeztetnélek rá, hogy ezt minek köszönheted, de nem szereted, ha kioktatnak. Úgyhogy rád bízom, hogy levond a következtetéseket. Talán legközelebb nem mész el bulizni a hét közepén.

– Dehogynem.

– Dehogynem. Semmiből sem tanulsz – értett egyet a férfi. Szélesre tárta az ablakot, borzongató szellőt és autódudálást engedve be rajta. – Zárásig leszel?

– Majdnem. Ha minden igaz, este nyolckor végzek.

– Ma én is sokáig vagyok...

– Mert nyolcadik órában fakultáció lesz a tizenegyedikeseknek, és aztán bejelentkezett hozzád egy szülő is – fejezte be Vencel. – Figyelek.

– Figyelemre méltó teljesítmény ahhoz képest, hogy mennyire részegnek tűntél az éjjel – vont vállat Gábor.

Vencel biccentett, és végül mégis kikászálódott az ágyból. Az étkezősztalon kijavított dolgozatok heverték egy Vencel számára tökéletesen értelmezhetetlen elv szerint szétválogatva. Inkább hozzájuk sem ért, mert sejtette, hogy vele ellentétben Gábor pontosan látja a káoszban a rendszert. Helyette a konyhapulthoz lépett, és álmatag, lelassult mozdulatokkal csavarta szét a kávéfőzőt, töltötte meg vízzel az alját, kanalazta bele a kávéét. Gábor a pultnak támaszkodva figyelte.

– Esetleg segíthetnél is – mormogta Vencel. Gábor nevetett. Jó volt hallani a hangját.

– Most inkább csak nézlek. De kávéét én is kérek majd – tette hozzá. Vencel az égre emelte a szemét. A tűzhelyre tette a kávéfőzőt, füstillat áradt szét körülöttük, ahogy lerázta a gyufát. Mire visszafordult a pulthoz, egy pohár víz és egy fejfájás-csillapító várta. A pohár oldala gyöngyözött, az üveg zölden csillant meg az ablakon beszökő napfényben.

Vencel vetett egy hálás pillantást Gábor felé. A férfi addigra már a dolgozatokat rendezgette.

– Mennyire hamar akarsz beérni? Belefér még egy reggeli? – kérdezte tőle.

– Egy nagyon gyors – pislantott Gábor a falióra felé, és már vette is elő a tányérokat.

Mint egy személyre szabott koreográfiával megalkotott tánc, olyan volt a mozgásuk: amíg Gábor végleg eltüntetett minden papirot az asztalról, és közben megterített, Vencel a kenyeret pirította,

lekvárt és vaját pakolt elő a hűtőből. A kávé kotyogva kezdett lefőni. Gábor hátulról átkarolta, odahajolt a nyakához, és mélyen magába szívta az illatát. Vencel lehunyta a szemét egy pillanatra. Szembefordult a férfivel, nyomatékos erővel simult hozzá.

– Szóval nagyon sietsz?

– Ennél sokkal jobban. – Gábor halk sóhajjal szakadt ki az öléből. Levetette magát az asztal mellé, és kinyitotta a lekvárosüveget. Vencel felvette az ágy mellől a telefonját. Üzenetet kapott a Facebookon, de eddig nem volt kedve ránézni. Most megnyitotta, miközben a tányérjára halászott egy pirítóst.

Megdermedt.

– Mi a fene...?

– Mi történt? – Gábor leeresztette a saját kenyerét, és közelebb hajolt Vencelhez és a telefonhoz.

– Marci küldte – mutatta a férfinak az üzenetet. – *Meg kellett hoznom egy döntést, és ezt most egyedül kell végigcsinálnom. Ha fontos vagyok neked, tiszteletben tartod, hagysz nekem időt, és megvárod, amíg én jelentkezem.*

– Még az éjjel? Az megmagyarázná, hogy miért ilyen homályos...

– Nem, ma reggel.

Gábor átvette a telefont, és újra végigfutotta az üzenetet. Vencel az asztallapon kopogott az ujjaival. Semmit sem értett.

– Tudod, hogy mire céloz?

– Halvány fogalmam sincs – felelte Vencel halkán. – És éppen ez benne az ijesztő.

A készülék halkán koppant, ahogy Gábor letette az asztalra. Vencel öntudatlanul harapott bele a kenyerébe. Fűrészporszárazságúnak tűnt a pirítós. Azt is csak hosszú percekkel később fogta fel, hogy Gábor a tenyerébe támasztott állal figyeli.

– Oké, megcsinálok én a kávé. – Vencel nézte, ahogy felpattan, elzárja a gázt a kávéfőző alatt, tejet és két bögrét vesz elő. Megbénította valamiféle különös, kellemetlen érzés. – Mit mondott Marci tegnap este? – kérdezte Gábor azon a hangon, amivel a megoldandó problémákra szokott reagálni. Vencel a homlokát dörzsölte.

– Azt hiszem, jószérével meg sem szólalt.

– Azt hiszed.

– Oké, nem emlékszem teljesen tisztán mindenre! – vágta rá Vencel védekezőn. Gábor felnevetett.

– Majd az iskolában megkérdezem Barbit, hogy mi ez az egész, rendben?

Vencel bólintott. Elmajszolta a kenyér végét, és közben csak fél füllel figyelt oda arra, amiről Gábor beszélt. A férfi végül észre is vehette rajta az idegességet, mert elhallgatott, egyszerűen csak megfogta a kezét, és gyengéden megsimogatta.

– Indulnom kell. Beszélek Barbival, és felhívlak, rendben? – Vencel kényszerítette magát, hogy Gábor arcára fókuszáljon. A férfi pillantásában volt valami, ami ellazította. Lassan bólintott. – Megnyugodtál?

– Igyekszem.

– Oké. Hamarosan beszélünk – mosolygott még vissza, mielőtt felvette volna a táskáját.

Vencel bólintott, az asztalra könyökölt, és újra behívta a telefonján Marci üzenetét. Nem volt semmi értelme.

Barbi

2014. április 23.

OLYAN HANGOSAN ÜVÖLTÖTT A ZENE, hogy Barbi képtelen volt gondolkodni mellette. Zavarta a zaj, mégis megtoldotta az edzést fél órával a futópadon. Marci a középiskolai barátaival töltötte az estét, így ő is hosszúra nyújthatta a sajátját, hiszen nem várta senki sem otthon. TRX közben nem is próbált gondolkozni; olyankor mindig csak azt számlálta, hogy hányszor végzett el egy-egy gyakorlatot. De a futás ösztönösebb volt, ott semmire sem kellett figyelnie, így foglalkozhatott a munkahelyi kérdésekkel.

A szaunában tömény mentolillat, relaxációra hangszerelt – de túl hangosra felcsavart – zene és forróság fogadta. Teltház volt, alig talált helyet az egyik felső ülésen. Maga alá húzta a lábait, lehunyta a szemét, és igyekezett kizárni a tudatából a zenét és az azt túlharogni próbáló emberi hangokat. Gyors és átmeneti ismeretségek köttettek, régi barátok beszéltek meg pletykákat, néhányan viccelődve ütötték el az időt, amíg az órában lepergett a homok. Barbi valójában gyűlölte ezt a belterjes hangulatot, de a forróságot, ami minden lélegzetvételnél végigperzselte belülről, szerette.

A jéghideg víz egy pillanatra a tüdejébe szorította a levegőt, megdermedt tőle minden benne, és kényszerítenie kellett magát, hogy ne lépjen ki a zuhany alól. Lassan, mélyeket lélegzett, a szíve kalapált. Elfintorodott a gondolatra, mennyire régen érezte

ennyire, hogy él. Meg sem törölközött, csak kifeküdt a szauna előtti pihenőszoba egyik nyugágyára. Forgott vele a világ, mint a részegség legjobb fázisában. Még mindig olyan erősen vert a szíve, hogy úgy érezte, lüktet a mellkasa, és ha valaki most rápillantana, látná is a dobbanásokat. Lehunyt szemmel figyelte, ahogy meglódul az ereiben a vér, és végigszáguld az egész testén. A szíve ott dobogott a nyakán, a tarkóján, de még az ujjhegyei utolsó, apró kis ereiben is.

Újra kizárta a tudatából a zenét és a többi ember nevetgélését, semmi másra nem figyelt, csak a saját testére. Érezte, ahogy a vízcseppek végiggördülnek a karján, a túlhajtott izmok ellazulnak a lábikráján, és hirtelen teljes bizonyossággal tudta, hogy nincs egyedül.

Olyan ijesztő volt az élmény, hogy azonnal felnyitotta a szemét. A félhomályos pihenőhelyiség a feketére festett falaival kriptaszzerűen szűkülte össze körülötte, túlvilági fénnel izzott a vészkijárat fölötti zöld lámpa. A zuhanyból erőteljes vízcsobogás hangja szűrődött ki, egy zavarba ejtően izmos férfi a szauna bejárata mellett öblös hangon nevetett fel, és Barbi szíve lassabban, nyugodtabban kezdett verni.

Nem merte lehunyni most már a szemét, nehogy újra *arra* gondoljon.

Megborzongott, és hirtelen túlságosan is hűvösnek érezte a helyiség levegőjét.

Lassan fújta ki a levegőt, miközben a mosdóban kihúzta magából a tampont. Semmi. Elfintorodott. Szörnyen bízott benne, hogy a megfeszített edzés hatására a szervezete végre magához tér. Némán számolgatott, és pontosan tudta, hogy nem húzhatja tovább a dolgot: hazafelé venni kell egy tesztet. Most már nem foghatja

a stresszre, és nem nevezheti aprónak a késést. Szembe kell néznie vele.

Elillant a kellemes, nyugodt fáradtság, amit az edzés után érzett, és nem maradt más, csak az a hatalmas, félelemmel vegyes megérzés, ami a nyugágyhoz szegezte nem sokkal korábban. Tudatosan igyekezett elterelni a figyelmét, amíg lezuhanyozott és felöltözött. A tükörben nézte, ahogy egy lány füstös partisminket varázsol magának, míg ő kapkodva szárítgatta a haját.

Marcira gondolt, aki a barátaival szórakozik aznap este. És őt nem hívta magával.

A közvetlenül a pláza bejárata melletti DM-be tért be. Jobb volt, mint egy gyógyszertár, egyrészt mert nyitva tartott még este nyolc után is, másrészt mert nem kellett szóba elegyedni az eladóval. Ironikusnak találta, hogy egy polcra kerültek az óvszerek a terhességi tesztekkel. Mintha azt mondanák, ha már az egyikkel nem jártál sikerrel, legalább ott a másik.

Hosszú perceket töltött el a dobozok előtt. Akadt olcsóbb és drágább, és olyan is, amelyik azonnal két tesztet rejtett – talán hogy segítse azokat, akik elsőre soha semmit sem mernek elhinni. Mind egyik azonnali választ ígért, akár már a terhesség első napjaiban, no és a nap bármely szakában. Bármelyik jó lett volna, és éppen ez töltötte el Barbit bizonytalansággal. Ha bármi jó lehet, akkor melyik lenne a megfelelő?

Zavarban volt a pénztárnál, és arról győzködte magát, hogy csaknem harmincévesen már nem a nem kívánt terhesség az első, ami az eladók eszébe juthat arról, hogy tesztet vesz. És igazából úgy tűnt, a pénztáros lányt egyáltalán nem is érdekli, hogy mit vásárol és miért. Így a kosárba elterelésül belehajigált vatta, akciós körömlakk

és hajcsatok is értelmüket veszítették – Barbi mégsem bánta. Furcsának érezte volna, ha tényleg csak a tesztet veszi meg.

Talán az idegesség tette, talán az, hogy nem szárította meg rendszeren a haját, de megborzongott, amikor kilépett az épületből, és elindult hazafelé. A rehabilitált negyed valójában csak annyit jelentett, hogy váltották egymást a szépen karbantartott, új építésű épületek és a múlt századi bérházak. Sörtől és régi idők cigifüstjétől állott szagot árasztó kocsmák előtt éltek az emberek családi életet, miközben túsarkakon kopogtak el mellettük a körút irányába a buliba induló fiatal lányok. Szotyihéjat köpködő, harsány kamaszfiúk osztályozták őket az egyik padon ülve, magas hangon csaholó ölbek kocogtak szófogadóan öreg nénik nyomában.

Nyüzsgött a kerület.

Barbi bekanyarodott a Lenhossék utcába. A kertkaput persze nyitva felejtette valaki, a pázsit nyers illatot árasztott, két kamasz csókolózott az A épület kapujában, és Barbi nem bánta, hogy nem kell őket megzavarnia. Így is hosszú perceket töltött azzal, hogy előkaparja a táskája aljáról a kulcsot, mielőtt végre bejutott az ajtón.

A lakás kicsi volt, és valójában nevetségesen drága ahhoz képest, hogy az utca túloldalán pergő vakolatú, lepukkant bérház tornyosult, viszont kertre, vagy legalábbis valami kertszerűsége nézett, és Marci úgy döntött, ezt veszik meg. Barbi pedig úgy érezte, nincs túl sok beleszólása, még akkor sem, ha házások, hiszen nem az ő pénzét költik. Azért megjegyezte, hogy ebben nincs hely egy gyerekszobának, de Marci egy legyintéssel letudta a kérdést: *még úgysem állunk készen a gyerekekre.*

Még.

Ez két éve történt.

Barbi megszorította a táskáját és benne a tesztet. Hamarosan úgylis kiderül, hogy mire kell felkészülniük.

Kyoto szemrehányó nyávogással fogadta. Barbi leguggolt mellé, és gyengéden kezdte simogatni. A nyávogás azonnal dorombolássá szelídült. A thai szíami macskák mindig választanak maguknak egy személyt, akiért rajonghatnak. Barbi nem kérte, hogy ő legyen az. De amíg hazafelé vitték a frissen megvásárolt, csöppnyi állatot, az óriási, kék szemével egész úton őt bámulta, és később nem tágított a sarkából egyetlen pillanatig sem.

Jobban szereted a macskát, mint engem.

Marci morgolódása viccnek hatott, de akár valódi szemrehányás is megbújhatott mögötte. Barbi nem tudta eldönteni.

Kyoto nem vette jó néven, hogy bezárkózott a fürdőszobába, Barbi mégsem volt képes beengedni. Ezt egyedül kellett végigcsinálnia. Vagy talán Marcival kellett volna, de ő éppen a barátaival üldögélt egy kocsmában, és a nő már nem érezte késznek magát arra, hogy várjon másnap reggelig.

Egyébként is, ő másnap későn kezdett, Marcinak pedig mennie kellett egy korai meetingre. Reggel nem lett volna idejük arra, hogy közösen csinálják végig.

Barbi a mosógépre támaszkodott, és bámulta az órát. Végtelenül hosszúra nyúltak a percek, és ő nem akarta előbb megnézni a tesztet, egy pillanattal sem kérte előbb a bizonyosságot annál, amikor muszáj volt. Valahol a gyomra táján már így is érezte, hogy mi lesz a válasz.

Letelt az öt perc. Barbi felsóhajtott, és megfordította a műanyag lapot.

Két vonal.

Terhes.

A nyomás felengedett a mellkasában, hirtelen megkönnyebbülés árasztotta el. Ezen már nem kell tovább rágódni, emiatt nincs értelmé aggódni. Megtörtént.

Kyoto nyávogott az ajtó előtt. Barbi oda sem figyelve nyitotta ki neki. Bámulta a két vonalat, és nem tudta, mi legyen a következő lépés. Hívja fel Marcit? Zavarja meg iszogatas közben egy olyan hírrrel, aminek talán nem is örül? A férfi az elmúlt időszakban igyekezett háritani a gyerekkérdést. Vagy várja meg, amíg hazaér, és akkor beszéljen a tesztről? Vagy hagyja az egészet mára, és majd a megfelelő pillanatban álljon elő vele?

Elővette a telefonját, zaklatottan forgatta az ujjai között. És ha nem Marcit, akkor kit hívjon fel? Az anyját, aki most már heti szinten célozgatott arra, hogy ő ennyi idősen már a második gyerekét várta? Mártit, akivel két hónapja szakított a barátja, és azóta sem találja a helyét? A legjobb barátnője, de terhelheti őt most egy ilyen örömhírrrel? Öröm ez a hír?

Zavartan döbbsent rá, hogy azt sem tudja, kivel oszthatja meg azt, ami történt vele. Leült a fürdőszoba padlójára, a csempének dőlt, és Kyotót kezdte simogatni, aki azonnal a keze alá sündörgött.

– Hárman leszünk – suttogetta a macskának. Kyoto tágra nyílt, érdeklődő szemekkel nézett vissza rá. Barbi pedig azon gondolkodott, hogy miért nem azt mondta, *négyen*.

Végül nem várta meg Marcit. Túlságosan kimerítette az edzés és az este. Lefotózta a telefonjával a tesztet, aztán vécépapírba tekerte, és

a konyhai szemetesbe dobta ki. Jó mélyre. Közben pedig elképzelése sem volt, hogy ki előtt titkolózik.

Amikor felriadt, Kyoto még mindig ott feküdt a bokájánál az ágyon – és Marci még mindig nem feküdt ott mellette. Hajnali három múlt, és fény szűrődött be a résnyire nyitott ajtón. Barbi sóhajtván kászálódott ki az ágyból, hogy megkeresse a férfit. Nem vett fel semmit, kacér meztelenséggel lépett át a szomszéd szobába.

Marci az ajtó melletti íróasztalnál ült, a laptopján pötyögött, és büntudatosan kapta fel a fejét, amikor Barbi kijött a hálószobából. Pillantása megszokott rutinnal siklott végig a nő testén.

– Barka! – A becenév, amit Marci talált ki, és máskor melegséggel töltötte el Barbit, most furcsának tűnt a férfi ideges hangsúlyával. – Hát te...?

– Én is itt lakom, tudod. – Barbi keresztbe fonta a karját. – Nem akarsz lefeküdni?

– De, de... Akarok. Hamarosan akarok. – Barbi figyelte, ahogy Marci a billentyűkkel sietősen vált a megnyitott ablakok között. Mint akinek titkai vannak.

– Akkor majd gyere! És ne felejtse el megetetni a macskát, amikor kizárod.

Kiment a mosdóba, igyekezett nem gondolni arra, amikor néhány órával ezelőtt a tesztet kellett lepisilnie, és biztosan tudta, hogy most nem fogja elmondani Marcinak a hírt. Ez nem az a pillanat.

Legközelebb akkor ébredt fel, amikor az óra csipogni kezdett. Álomttas mozdulattal nyomta le. Kyoto, akit Marci engedett be a hálóba, mielőtt munkába indult volna, mocoogni kezdett a lábánál. Felállt, nyújtózott, és hangos dorombolással feküdt le a nő

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mellé, kiskifliként kucorodva az oldalához. Barbi sóhajtott. A macska puha bundájába fúrta az ujjait, szendergett az óra következő csipogásáig.

Azonnal észrevette a papírt a konyhaasztalon. De nem mert a közelébe menni. Rossz előérzettel töltötte el az üzenet; Marci nem szokott üzenetni, különösen nem papíron.

A kávé éppen lefőtt, mogyoró édeskés illata töltötte meg a levegőt. Ezt a kapszulát csak különleges napokon használták, és Barbi torka összeszorult a gondolatra, hogy Marci szerint ez a nap különleges. Ezernyi lehetőség futott át a fején a pillanat törtrésze alatt: Marci megtalálta a tesztet. Marci bocsánatot akar kérni a tegnapi este miatt. Marci nem akar bocsánatot kérni, hanem valami még rosszabbra készül. Marci azt akarja, hogy egy hétköznapon is különlegesnek érezze magát és az életüket. Marci már azt sem tartja számon, hogy a mogyorós kapszulát különleges alkalmakra tartogatják, és véletlenszerűen választotta ezt az ízt.

Biztos volt benne, hogy a válasz a papírlapon várja a konyhaasztalon. Elvette a csészét a kávégépet alól, és belekortyolt. Keserűen is édes volt.

Sóhajtva ült le az asztal mellé és húzta maga elé a levelet. Marci gondosan formázta meg a betűket. Lassan, megfontoltan írhatott.

Barka, meg kellett hoznom egy döntést, és ezt most egyedül kell végigcsinálnom. Ha fontos vagyok neked, tiszteletben tartod, hagsz nekem időt, és megvárod, amíg én jelentkezem.

Elnyíltak az ajkai. Fogalma sem volt, hogy sikítás, sírás vagy szitkozódás akart kitörni belőle. De bármi volt is, benne rekedt. A gyomrában, a gyerek mellett.